(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

21

ఈ తతంగమంతా తనకి మెత్తటి చెప్పుతో బుద్ధి చెప్పాలని అందరూ కూడబలుక్కుని ఆడిన నాటకంలాగ కనిపించింది సీతకి. నాగరాజు తన ఇంటికొచ్చి తీసుకెళ్ళడం, తండ్రి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వచ్చిందని చెప్పడం ఇదంతా పన్నుగడలాగ తోచింది. అతను చెప్పిన మాట తప్ప నిజంగా ఉత్తరం వచ్చిందన్న నమ్మకం ఏమిటి? తనే సీత అని మొదటినుంచి డాక్టరుగారికి తెలుసునేమో? నాగరాజుకి తెలియకుండానే ఇవన్నీ జరిగాయని నమ్మలేకపోయింది.

ఏమైనా బయటికి చెప్పలేని మూగబాధననుభవించింది. "నాన్నగారు ఇంత ఆలోచించి వ్రాశారని నేను ఊహించలేకపోయాను" అంటే

"పోనీ డాక్టరుగారు తన కూతురిని ఇచ్చి చెయ్యాలనుకుంటున్నాడని గ్రహించావా?" అని అడగలేకపోయింది.

నాగరాజుని గురించి, తనని చేసుకోవడం వల్ల నాగరాజుకి కలగబోయే కష్టాల్ని గురించి తెలిశాయిప్పుడు. ఇది తెలిసేటట్టు చేయడానికి నాగరాజు తండ్రి ఈ సమావేశం ఏర్పాటు చేశాడేమో? మళ్ళీ ఆలోచనల మీద ఆలోచనలే ఉక్కిరిబిక్కిరి చేశాయి.

"నన్ను క్షమించు సీతా! నిన్ను అనవసరంగా ఇరకాటంలో పెట్టాను" అంటే,

"మీరేం చేస్తారులెండి. మీకు మాత్రం ఏం తెలుసు ఇలా జరుగుతుందని?" అని కళ్ళు తుడుచుకుంది సీత.

"ఆ అమ్మాయి నాకంటే ఆరేళ్ళు చిన్న. ఇంకా చిన్నపిల్లలాగే కనిపిస్తుంది. మా ఇద్దరికీ పెళ్ళని ఎప్పుడూ నేనూహించలేదు. పెళ్ళంటే ఆవిడకి అర్థం తెలుసునా అని నా అనుమానం ఇప్పుడు హెలెన్ గురించి ఆలోచించడం లేదు. తన గురించి ఆలోచించుకుంటోంది.

"కొంచెం కాఫీ తీసుకుని వెళ్ళవూ" అన్నాడు బంగళా దగ్గరకి వచ్చాక.

ఇష్టంలేకపోయినా తప్పనిసరిగా దిగింది. ఎవరూ చూడకుండా దొంగతనంగా, ప్రవేశ అర్హతలేని స్థలంలోకి వెళుతున్నట్టుగా తోచింది. తనే స్వయంగా కాఫీ తీసుకొచ్చాడు.

"నా అభిప్రాయం చెప్పేముందు నాన్నగారి అభిప్రాయం తెలుసుకోవాలనుకున్నాను. నాన్నగారి కోరిక తిరస్కరించే ముందు ఒక్కసారి చివరిసారి ఉత్తరంలో వ్రాసిన కోరిక తీరిస్తేనే మంచిదనిపించింది. కాని అనవసరంగా ఇద్దరం బాధపడవలసి వచ్చింది. ఆ రోజు నా పుట్టినరోజు కూడా జరిపి తీరాలని, వీళ్ళని పిలవాలని నాన్నగారు వ్రాశారు. దాని అర్థం ఇప్పుడర్థమైంది" అన్నాడు తనలో తానుగా. తన పశ్చాత్తాపం ఆమెకు ఉపశమనాన్ని కలిగిస్తుందని అనుకున్నాడు. తన

నిర్ణయాన్ని చెప్పి ఆమెను ఆశ్చర్యంలో ముంచి ఎత్తాలనుకున్నాడు. కాని ఇప్పుడు ''ఏమైనా సరే నా నిర్ణయాన్ని మార్చుకోను సీతా'' అన్నాడు.

సీత ఆ మాటలకి తుళ్ళిపడింది. రెండు రోజుల క్రితం చాలా ఆనందాన్ని కలిగించవలసిన ఈ మాటలు ఇప్పుడు చాలా ఆలోచనల్ని రేకెత్తిస్తున్నాయి.

''ఉండండి. మరొక్కసారి ఆలోచించండి'' అంది. తెల్లబోయాడు నాగరాజు.

''అదేమిటి సీతా! దీంట్లో ఆలోచించవలసిందేముంది?''

'ఏముంటుందీ' అని ఇంకా యోచిస్తోంది సీత.

''ఏమయినా డాక్టరుగారు తెలివి తక్కువ వారు కారు. మీ గురించి ఇన్ని విషయాలు నాకు తెలియవు. నన్ను ఆలోచించుకోనివ్వండి.''

అతను మాట్లాడడానికి అవకాశం ఇవ్వకుండా ''నేను వెళ్తాను'' అని లేచింది.

''పద, నిన్ను దిగబెట్టి వస్తాను.''

''మీరు వద్దు. డ్రైవరు ఉంటే పంపండి. లేకపోతే రిక్షాలో వెళ్తాను'' అంది. కంఠంలో పట్టుదల కనిపించి స్తంభీభూతుడయాడు నాగరాజు. ఒక్క క్షణం ఆగి మెల్లగా గేటుదాటి నడిచి వచ్చేసింది సీత.

మొదటి పొరపాటుకి సానుభూతి చూపించిన వారు ఎంత సన్నిహితులైనా రెండవ పొరపాటుకి సానుభూతి తెలియజేయరని తెలుసు సీతకి. అదీగాక తనతోపాటు నీటిలో మునుగుతున్నవారు తనకి సహాయం చేయలేరు. అందుకని ఈసారి తల్లితో చెప్పుకోలేదు. రాత్రంతా మధనపడి మర్నాటి ఉదయం సరాసరి మాధవరావు ఇంటికెళ్ళింది. ''మామయ్యగారూ'' అంటూ.

అతను ఆశ్చర్యపోయాడు.

''నేను నాగరాజుని చేసుకోబోవడంలేదు'' అని సూటిగా ప్రారంభించింది. ఒక్క క్షణం నోటమాట రాలేదు అతనికి.

''అంటే అతను నిన్ను చేసుకోనన్నాడా?''

''లేదు. నేనే చేసుకోకూడదనుకున్నాను.''

విషయమంతా చెప్పింది. అంతా విని తృప్తిగా నవ్వాడు. మంచిపని అయిందని కాదు. తను వూహించినంతా అయిందని. ''నే చెప్పలా, ధనవంతులతో వియ్యమూ, కయ్యమూ రెండూ ప్రమాదమేనని, అంతా వాళ్ళాడిన నాటకం. దీంట్లో నాగరాజు కథానాయకుడు.''

తల అడ్డంగా ఊపింది. ''అందుకు కాదు. నేను మానేస్తున్నది.''

తెల్లబోయాడు. ''మరెందుకూ?''

''నన్ను చేసుకుంటాననే అన్నారు. కానీ ఆయన అదృష్టానికి అడ్డు రాదలచుకోలేదు.

ఈ పెళ్ళితో ఆయన వ్యాపారానికి సంబంధం ఉంది. లక్షల ఆస్తి కలసి వస్తోంది.''

ఈ కారణమంత బాగా నచ్చలేదు మాధవరావుకు. కాని పెళ్ళి ఆగిపోతుందన్న విషయం అర్థమైంది. ధనవంతుల ఇంట్లో బీద అమ్మాయిలు బ్రతకడం కష్టమన్నదే అతనికి తెలిసిన విషయం. అదిప్పుడు జరగడం లేదు.

ఏమయినా ఆమె అట్లా తనని సలహా అడగడానికి రావడం చాలా ఆనందం కలిగించింది మాధవరావుకి. ఆమె మీద ఎక్కడలేని వాత్సల్యం పుట్టుకొచ్చింది. "బాధపడకమ్మా రెండోసారి నువ్వే తొందరపడ్డావు. నష్టపోయావు" అని బల్లమీద కూచున్న ఆమె పక్కకి వచ్చి కూచున్నాడు.

ఆమెకు కళ్ళనీళ్ళు ఆగలేదు. "కాని నిజంగా నాకు దూరం కావాలని లేదు మామయ్యగారూ. కానీ తప్పదు."

"అవునమ్మా తప్పదు. చేతులు కాలాక ఆకులు పట్టుకోవటం కంటే కాలకుండా చూసుకోవడం మంచిది. ఈ విషయం నిజంగా పెళ్ళయాక తెలిస్తే ఎంత బాధపడేదానివో ఆలోచించు. అతను ఎంతకయినా తగినవాడు. ఇన్ని చేసిన వాడు రేపు నిన్న వీధిలోకి గెంటినా గెంటగల సమర్థుడు."

"వద్దు. ఆయన్నేమీ అనవద్దు. అంతా నా దురదృష్టం" అని ఏడ్చింది సీత. అతని వొడిలో మొదటిసారిగా తలవాల్చి.

జాలితో అతని మనస్సు ఆర్ద్రమైంది. మృదువుగా ఆమె వీపు నిమిరాడు. తల నిమిరాడు. చెక్కిళ్ళు నిమిరాడు.

స్పర్శజ్ఞానం కూడా నశించిన రాయి అయిపోయింది సీత.

పసిపిల్ల పిప్పరమెంట్లు రుచి మరిగితే ఇంక వదిలిపెట్టనట్లుగా త్యాగం రుచి మరిగిన ఆడది దాన్ని వదిలిపెట్టడం కష్టం. పైగా పిప్పరమెంటు నములుతూ పసివాడు పక్కవాడివేపు గర్వంగా చూసినట్టు ఒక విచిత్రమైన గర్వం కూడా కలుగుతుంది వాళ్ళకి. సీతకి మొదటిసారిగా త్యాగం రుచి తెలిసింది. తనని ప్రేమించిన వ్యక్తిని (కనీసం తన దృష్టిలో) అతని సుఖం కోసం అతని భావి భవిష్యత్తు కోసం తను వదులుకోబోతున్నది.

తనకు జరిగే నష్టాల్లో ఇది రెండోది. కాని ఇది జరగడం వల్ల నాగరాజుకి జరిగే నష్టం తను జీవితమంతా భర్తీ చేయలేనిది.

"నేను నాగరాజుని చేసుకోవడంలేదు" అని అన్నప్పుడు తల్లి తెల్లబోయింది.

"ఏమయిందే? మళ్ళీ ఏమొచ్చిందే?" అంది ఏడుపు గొంతుతో.

"ఏం లేదు. ఈ పెళ్ళి అతనికి శ్రేయస్కరం కాదు."

"మానేయడం నీకు మాత్రం?"

"నేనెలాగూ పాడయాను. నావల్ల అతనూ ఎందుకు పాడవ్వాలి?"

"ఇంత వేదాంతం తెలిసినదానివి మొదట ఎందుకు తొందరపడ్డావు?"

"తెలిశాక ఇప్పుడయినా కీడు జరగకుండా చూసుకోవడం మంచిదేగా?"

ఆమెతో వాదించలేకపోయింది తల్లి. దుఃఖం ముంచుకొచ్చి గోడకేసి తల బాదుకుంది. ఆమెకు తలనుంచి రక్తం వస్తూంటే కంఠం జీరపోయింది సీతకి.

"ఎందుకమ్మా నాకోసం నువ్వు అంత బాధపడతావు?"

"నేనింకా చావలేదని. నీ అంత పాపిష్టిది చచ్చినా బావుణ్ణు" అని పదే పదే అంది. గోవిందరావుకి తెలిసి అతనేం మాట్లాడలేదు. భార్యని ఏమీ ప్రశ్నలు వెయ్యలేదు. సీత ముందే ఈ విషయం చెప్పినా సీతనీ ఏమీ అనలేదు. విని ఊరుకున్నాడు. అసలిది అతనికి వినిపించిందా అని ఇద్దరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

తిట్లూ దీవెనలూ అలవాటయిపోయాయి సీతకి. కాని ప్రేమకి నిజమైన అర్థం ఇన్నాళ్ళకి అర్థమైంది. తను నాగరాజుని ఎంత ప్రేమిస్తోంది వాళ్ళకేం తెలుసు? అతను ఎక్కడో సుఖంగా ఉంటే తనెంత సంతోషిస్తుందో. కాని అతనిది నిజమైన ప్రేమే అయితే ఈ త్యాగానికి అర్థం లేదని, తన దృష్టిలో 'వంచన' అవుతుందనీ ఆలోచించలేదు సీత.

కానీ ఆశ్చర్యమేమంటే త్యాగమనీ, ప్రేమనీ, ఖర్మనీ ఏ విధంగా మనస్సుని సమాధానపరచుకోవాలన్నా ఏ మూలో, ఏదో అసంతృప్తి తొంగి చూస్తోంది. దుఃఖం ఆగడంలేదు. ఉరిశిక్షకు సిద్దపడే ఖైది చివరిక్షణాల్లో ప్రాణం మీద తీపిలేదని చెప్పే వేదాంతంలాగా తన ధోరణి ఉందని తనకే అప్పుడప్పుడనిపించేది. ఏమైనా రాత్రయేసరికి కళ్ళు చెమ్మగిల్లి దుఃఖం పొంగి తలగడ తడిసి ముద్దయేది.

"భగవాన్ నాకేదయినా మార్గం చూపించు" అని వేడుకునేది.

మార్గం దానంతట అదే ఏర్పడిపోయింది.

ఎంచేతనంటే మరి మూడువారాలు తిరగకుండానే గోవిందరావు కన్ను మూశాడు. అతి నిశ్శబ్దంగా పోయారాయన. బెలూన్ లోంచి గాలిపోయినట్టు చాలా నిశ్శబ్దంగా అతని ప్రాణం పోయింది. చెట్టునున్నకాయ, బయటికి నిగనిగా కనిపిస్తూనే, లోపల కుళ్ళిపోయినట్టు ఈ దుఃఖాలకి మనస్సు లోపలనుంచి కుళ్ళిపోయింది. కూతురు అభిమానానికీ, ఆమె చర్యల అవమానానికీ మధ్య నలిగిపోయి, ఎవరితోనూ పోరాడలేక నిస్సహాయంగా జీవితం నుంచి నిష్క్రమించాడు. ఆశలు తెగిపోయాయి. తర్వాత తీరికగా తీసుకుని తీసుకుని గుండె పగిలిపోయింది. నిశ్శబ్దంగా మూల కూర్చున్నవాడు చెంపపెట్టు పెట్టినట్టుగా నిశ్శబ్దంగా దుఃఖాన్ని దిగమింగుతూనే హఠాత్తుగా తమ బ్రతుకుల మీద దెబ్బతీశారని గుండె బాదుకుంది వర్ధనమ్మ. ఏమయినా సమస్యకి అంత కన్నా పరిష్కార మార్గం కనిపించలేదు.

తండ్రిపోవడం వల్ల తన జీవితాన్ని ఆవేశించిన నష్టాలు వెంటనే తెలియలేదు. కాని క్రమంగా తెలిసి వచ్చాయి సీతకి. గోపాలం దూరమయ్యాక కూతురికి పెళ్ళిచేయాలనే ఆతృతతో గోవిందరావు రెండువేలు అప్పుచేశాడు. ఆ డబ్బు క్రమంగా ఇంటికి ఖర్చయిపోయింది. మరికొన్ని చిల్లర మల్లర అప్పులు బయటికొచ్చాయి. వ్యక్తి జీవన్మరణ సమస్యకి బాధాకరమైన గుర్తులివి. ఇవన్నీ తీర్చడం, తల్లిని, తమ్ముడిని పోషించడం వంటి బాధ్యతలు ఇంతో అంతో టైపు పరీక్షలయినా పాసయిన సీత మీద పడ్డాయి. సీత జీవితంలో అతి విచిత్రమయిన దశ ఆరంభమైంది. తండ్రిపోయిన రోజున ఇంటికి యజమానురాలిగా ఆ అమ్మాయిని పలకరించారు చాలామంది.

నాగరాజు పెళ్ళికి, ప్రేమ, త్యాగంలాంటి కారణాలు గాలిలో ఎగిరిపోయాయి. వాటి స్థానంలో అంతకుమించిన బలమైన కారణం చోటుచేసుకుంది. దీన్ని మొదట గుర్తు చేసింది మాధవరావే.

"కష్టం మీద కష్టం మోపయిందమ్మా నీకు, నాన్న బ్రతికుండగానే నాగరాజుతో మూడు ముళ్ళు పడినా సంతోషించి ఉందుము. ఇప్పుడిక నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుని వెళ్ళిపోతే అమ్మ, తమ్ముడు గతేం కావాలి? అయినా మొగుడన్న తర్వాత - భార్యమీద ఉంటుంది కాని అత్తగారి మీద, బావమరుదుల మీద ఉండాల్సిన అవసరం ఏముంది?"

మనస్సులో ఈ ఆలోచన బాగా నాటుకుంది సీతకి. ఇంతవరకూ తన బ్రతుకు గురించే ఆలోచించింది. ఇప్పుడిక కుటుంబాన్ని బ్రతికించడాన్ని గురించి ఆలోచించాలి. ఇప్పుడు తన సుఖాన్ని మాత్రమే కోరుకునే హక్కులేదు. తనతోపాటు మిగతా ఇద్దరి సుఖాలకూ జవాబుదారీ తనదే

ఇప్పుడు టైప్ ఇనిస్టిట్యూట్‌కి వెళ్ళడం తగ్గించేసింది. నాగరాజుతో సంబంధం ఉన్న అన్ని పనుల్ని ఆలోచనలకే దూరం చెయ్యడానికి ప్రయత్నించింది.

"నన్ను చేసుకుంటే నా కుటుంబాన్ని పోషించుకునే వరం నాకివ్వాలి" అని అతన్ని అడలేదు. "నన్ను చేసుకోవాలనీ అడగలేదు. కాని విచిత్రమేమంటే నాగరాజు కూడా గోవిందరావు పోయాక "నన్ను చేసుకుంటావా" అనలేదు.

రంగధామారావుగారితో సంభాషణ జరిగిన తర్వాత వాళ్ళిద్దరి మధ్యా ఏదో బాంధవ్యపు తీగ తెగిపోయిందని అతనికి అర్థమైంది. ఇప్పుడు గోవిందరావు మరణంతో మరికొన్ని తీగలు తెగిపోయాయి. ఇక ఈ స్నేహం మధ్య జీవన సంగీతం పలకదు. ఇది వారిద్దరూ అర్థం చేసుకుని, ఒకరికొకరు దూరమయిపోయారు.

మాధవరావు కథ

22

ఈ కష్టకాలంలో ఆ కుటుంబానికి తలలో నాలుకైన వ్యక్తి మాధవరావు. ఎండనక, వాననక ఆఫీసుల చుట్టూ తిరిగి గవర్నమెంటు దగ్గర్నుంచి నాలుగురాళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చాడు. చివర్లో గోవిందరావు మతిస్థిమితం లేక కుక్కలు చింపిన విస్తరిలాగా అస్తవ్యస్తంగా వదిలేసిన వ్యవహారాలన్నింటినీ చక్కపెట్టాడు. అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా వాళ్ళు అన్నివిధాలా స్థిమితపడేవరకూ, ఇంటి అద్దెకూడా వసూలు చెయ్యలేదు. కష్టకాలంలో తమకి మాట సాయమైనా దొరుకుతుందా అని బెంగపెట్టుకున్న వర్ధనమ్మకి మాధవరావుని చూడగానే సగం బెంగ తీరిపోయింది. చాలా కావలసిన ఆప్తుడు కూడా ఇబ్బందుల్లో అంతగా కలిసిరాడు. భగవంతుడులాగా అతను అడ్డుపడ్డాడు. ఈ మాట అతని ముందే చాలాసార్లు అంది. మొదట నవ్వేశాడు. తర్వాత పొగిడినందుకు చిరుకోపం కూడా తెచ్చుకున్నాడు.

"మీకు అన్నో, తమ్ముడో ఉంటే ఈ మాత్రం చెయ్యరా? దానికోసం మాటిమాటికి పొగిడితే నాకు బాధగా ఉంటుంది" అన్నాడు.

సీత కూడా అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. ఇదివరకు అతను చేసిన పనులన్ని దుర్మార్గాలని తను అపోహపడ్డదేమోనని అనుకుంది. అయినా ఆవేశంలో ఉన్నవాళ్ళకి ఎవరు మంచి చెప్పినా చెడ్డగానే కనిపిస్తుంది. ఇప్పుడు ఆవేశం దిగిపోయింది. ఇవాళ వెనక్కి తిరిగి చూస్తే అతను చెప్పేవన్నీ మంచిగానే కనిపించాయి. ఇప్పుడు తనకు తెలియకుండానే 'మామయ్య' అనే పిలుపులో ఆత్మీయత చోటు చేసుకుంది. కొందరు సుఖాల్లో స్నేహం కలిపితే, మరికొందరు కష్టాల్లో ఆప్తులవుతారు. మాధవరావు అలా కలిసి వచ్చాడని తల్లీ కూతురూ అనుకున్నారు.

తను చెయ్యగలిగిన వాటినే కాదు, తను చెయ్యలేని వాటిని కూడా నెత్తిన వేసుకున్నాడు. మాధవరావు. చాలా ఆఫీసులకి తనే స్వయంగా వెళ్ళి టైపు నేర్చుకున్న అమ్మాయిలకి ఉద్యోగాలు ఉన్నాయా అని వాకబు చేశాడు. కొన్నిచోట్లకి సీతని వెంటబెట్టుకు వెళ్ళాడు. ఎన్నో మధ్యాహ్నాలు సీతా, అతనూ ఉద్యోగం కోసం, తండ్రి ఆఫీసు కాగితాల మీద సంతకాల కోసం, ఇతర లావాదేవీలకోసం కలిసి తిరిగారు. చివరికి మాధవరావు భార్యకు దూరపు బంధువెవరో ఒక టీ కంపెనీలో తటస్థపడి పలకరిస్తే అతని కాళ్ళు పట్టేసుకున్నాడు మాధవరావు. ఈ అమ్మాయికి ఉద్యోగం ఇవ్వందీ కదలనని. సీతతో పాటే తిష్టవేశాడు. అదృష్టవశాత్తూ ఆ బంధువు కంపెనీలో మాట బరువు ఉన్నవాడు. అందుకని మాట తీసెయ్యలేక మేనేజరు దగ్గరికి సీతను తీసుకెళ్ళి పరిచయం చేశాడు.

మేనేజరు గుర్నాథం సన్నగా, పొడుగ్గా, రివటలాగా ఉన్నాడు. సన్నటి బారు మీసాలూ, గుండ్రటి ముఖం, ఇంకా వయస్సులో ఉండగానే వెనక్కి పోతున్న జుత్తూ, ఖంగుమనే గొంతూ, చాలా విపర్యయాలకి ప్రత్యక్షసాక్షిగా ఉన్నాడు. అధికారం చూపవలసి వచ్చినప్పుడు తెచ్చిపెట్టుకున్న కరుకుదనం గొంతులో పొరమారినట్టు ధ్వనిస్తుంది. ఎప్పుడోగాని చిరునవ్వు నవ్వడు. కానీ నవ్వినప్పుడు మాత్రం లేకలేక దొరికిన వస్తువులాగా, అపురూపంగా, అందంగా కనిపిస్తుంది నవ్వు. నిజానికి అది అందమైన నవ్వు కాదు కాని అపురూపం కావడం వల్ల ఆకర్షణీయమైంది.

అతను సీతను చూసి ఒకటే ప్రశ్న వేశాడు.

"నీకేమైనా అవుతుందా?"

"కాదండీ" అన్నాడు పరిచయం చేసిన బంధువు.

"మరి?" అన్నట్టు చూశాడు బంధుత్వాన్ని వివరించాడు ఆయన.

"టైపు స్పీడు ఎంతుంది?" అనడిగాడు సీతని.

పాసయిన పరీక్షలు చెప్పింది. వాటితోపాటు ఆతృతగా మరొక వాక్యం చేర్చింది. "మా నాన్నగారు పోయారు. లేకపోతే నేను ఉద్యోగం చేసేదాన్ని కాదు."

ఇంత పెద్దలోపాన్ని దాచిపెట్టి ఉంచినందుకు నేరస్తురాల్ని చూసినట్టు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు మేనేజరు.

"మీ నాన్నగారు పోయినందుకు ఎవరూ ఉద్యోగాలు ఇవ్వరు. మీరు పరీక్షలు పాసయ్యారని ఇస్తున్నాను. పని నచ్చకపోతే రెండు నెలలు చూసి తీసేస్తాను" అన్నాడు. ఉద్యోగం పోతే మానె, కనీసం సానుభూతయినా చూపే మనస్సు కాదని చాలా చిన్నబుచ్చుకుంది సీత. అక్కడ ఉద్యోగం దొరకడం ఏమంత సంతోషంగా తోచలేదు. లేచి బయటికి రాబోతూంటే గుర్నాథం ఓ ప్రశ్న వేశాడు.

"మీ నాన్న ఎందుకు పోయాడు?"

"ఏమో తెలియదండీ?"

"కారణం ఏమీ లేకుండానే?"

విసుగేసింది సీతకి. నోటివరకూ వచ్చిన మాటని అనేసింది. "నేను పెళ్ళి చేసుకోలేకపోయానని. ఇది ఈ ఉద్యోగానికి మరొక అర్హత అయితే నాకు మీ ఉద్యోగం అక్కరలేదు" అని బయటికి వచ్చేసింది. ఆ మాటకి గుర్నాథం, ఆమెను పరిచయం చేసిన బంధువు నిర్ఘాంతపోయారు.

"వెల్, ఆమె మంచి అమ్మాయిలాగా ఉందోయ్. నాకు కాన్ఫిడెన్స్ ఉంది. రేపు ఉద్యోగంలో చేరమను" అన్నాడు గుర్నాథం.

జరిగిందంతా విని మాధవరావు కోప్పడ్డాడు. తల్లి కోప్పడింది.

"బయటికి కఠినంగా మాట్లాడేవాళ్ళంతా చెడ్డవాళ్ళు కారమ్మా. మాధవరావుగారినే చూడు. అలాగే బయటికి నవ్వుతు మాట్లాడేవాళ్ళ చెడ్డతనాన్ని నువ్వు అనుభవిస్తూనే ఉన్నావు" అంది కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటూ. ఈ మాట నచ్చింది సీతకి. మర్నాడు ఆఫీసుకు వెళ్ళింది. ఈసారి గుర్నాథం చాలా దయగా పలకరించాడు. మొత్తం మీద ఆఫీసులో పని చెయ్యడం ముందు అనిపించినంత కష్టంగా తోచలేదు.

అక్కడికి ఓ పెద్ద విజయం సాధించినట్టు సంతోషించాడు మాధవరావు. ఎప్పుడేనా బజారు పనిమీద సాయంకాలం వెళ్తే సీత బయటికి వచ్చేవరకూ కంపెనీలో వచ్చి ఎదురుగుండా కూర్చునేవాడు. "నీకు తెలీదమ్మా, రోజులు మంచివి కావు. ఈసారి మనస్సుకి దెబ్బ తగిలితే మీ అమ్మ కూడా బ్రతకదు" అనేవాడు.

కృతజ్ఞతతో సీతకి కూడా కళ్ళనీళ్ళు వచ్చేవి. అతను చెప్పింది నిజమే. భర్తపోయి, సీత పెళ్ళి ఆగిపోయి, కూతురి ఆర్జన మీద బ్రతకవలసి వచ్చాక ఆమె మనస్సు తీవ్రంగా గాయపడింది. జీవితంలో ఏం జరుగుతుందన్న ఆతృతపోయి ఏం జరిగినా ఒకటే' నిస్పృహ ప్రవేశించింది. ఆరోగ్యం కూడా క్రమంగా క్షీణించనారంభించింది.

ఈ సందర్భంలో ఓ తమాషా జరిగింది.

సీత పనిచేస్తున్న ఆఫీసులో మురళి అనే గుమస్తా ఉన్నాడు. అందమైన ఉంగరాల జుత్తు, సన్నటి మెడా, ఎప్పుడూ తెల్లటి బట్టలూ, ఆడపిల్లలాగా నాజూకుగా పల్చగా ఉంటాడు. మాట కూడా మెల్లగాణ సిగ్గుపడుతూ మాట్లాడుతాడు. అతను వ్రాసే అక్షరాలు ఉలితో చెక్కినట్టు అందంగా ఉంటాయి. వ్రాయడంలో అతని కలం చూపించే ఠీవి, నేర్పూ అతని కదలికల్లో కనిపిస్తుంది. సాధారణంగా ఒకరి జోలికి పోడు. ఒకరితో మాట్లాడడు. సీత చేరిన మూడోరోజే కుర్చీలో కూర్చుని ఉండగా మురళి దగ్గరకి వచ్చి నిలబడ్డాడు. ఆమె తలెత్తితే, సిగ్గుపడుతూ "సారీ, ఆ కుర్చీ నాదండి" అన్నాడు. 'దాని మీద మీ పేరు వ్రాశారా?' అని అడుగుతుందనుకున్నాడేమో. "దాని మీద నా పేరు కూడా వ్రాశాను" అన్నాడు. చాలా అందమైన అక్షరాలు కనిపించాయి ... మురళి, అప్పుడర్థమైంది, ఫైళ్ళల్లో కనిపించే అందమైన వ్రాత అతనిదని. కానీ కుర్చీకి ఇంత పట్టింపేమిటో మొదట అర్థకాలేదు. కాని అతని కాళ్ళు పొట్టి. ఎగురుతూ నడుస్తాడు. అయితే అలవాటు మీద అదో పద్ధతిలాగా తోచేటట్టు చేశాడు. టేబుల్ అందడం కోసమని ఎత్తయిన కుర్చీ తెచ్చి వేశాడు. అతన్ని చూసి జాలేసింది సీతకి. ఆ రోజు ఒకటికి రెండుసార్లు అతన్ని గమనించింది. వ్రాస్తున్నప్పుడు మరొక లోపం కనిపించింది. అతని చేతికి ఆరువేళ్ళున్నాయి. చెయ్యి కొద్దిగా వంపు తిరిగింది. ఇంత అందమైన అబ్బాయికి ఈ అవలక్షణాలేమిటా అని విస్తుపోయింది.

కొత్తగా ఉద్యోగంలో చేరిన ముచ్చట్లు ఇంట్లో తల్లిముందూ, తమ్ముడి ముందూ, మాధవరావు ముందూ చెప్పడం సరదా అయింది సీతకి. ఈసారి మురళి గురించి చెప్పినప్పుడు 'అవునవును. ఒక అవలక్షణం ఉన్నవాడికి మరో గొప్పతనం ఉంటుంది. అతని చేతులకి వంకపెట్టి అతని వ్రాతని అలంకరించాడు దేవుడు' అన్నాడు మాధవరావు.

మర్నాడు బజారుకు వెళ్ళి అలా సీత ఆఫీసుకి వచ్చినప్పుడు ఆ మాటా ఈ మాటా మాట్లాడుతూ "ఎవరమ్మా నువ్వు చెప్పిన అబ్బాయి" అని అడిగాడు మాధవరావు.

దూరంగా బల్ల ముందు కూర్చుని వ్రాసుకుంటున్న మురళిని చూపించింది. ఒక్కసారి చూసి 'బాగున్నాడే పాపం ఎలాంటి వాడికి ఎలాంటి శిక్ష వేశాడు భగవంతుడు" అనుకున్నాడు.

రెండు రోజుల తర్వాత సీత కాస్త ఆలస్యంగా ఆఫీసుకి వచ్చేసరికి మురళితో మాట్లాడుతూ కనిపించాడు మాధవరావు. చాలా హుషారుగా నవ్వుతు, కబుర్లు చెప్తూ నవ్విస్తున్నాడు. భగవంతుడి ముందు భక్తుడిలాగా, అతి వినయంగా అతను చెప్పినవి వింటూ కూర్చున్నాడు మురళి. సీతని చూసి లేచి వచ్చాడు.

"నీకు తెలీదేమో అతనికి కొంచెం నత్తికూడా ఉన్నట్టుంది" అన్నాడు మాధవరావు. ఆ మాటల్లో అన్ని అవలక్షణాలున్నందుకు ఏదో తృప్తినీ, సంతోషాన్ని అనుభవిస్తున్నట్టు కనిపించాడు మాధవరావు. ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు సీత.

ఓ రోజు మధ్యాహ్నం వాళ్ళిద్దరూ కాఫీ హోటలు నుంచి వస్తూ కనిపించారు. ఆశ్చర్యపోయింది సీత. కాని మాధవరావు ముందు ఈ విషయం ప్రస్తావించకుండానే ఊరుకుంది. కాని అప్పట్నుంచి మురళి తనని మాటిమాటికీ చూస్తుండడం గమనించి విస్మితురాలయింది. తను అది గ్రహించి తలెత్తితే, భయం భయంగా కాని నిలకడగా చిరునవ్వు నవ్వడం ప్రారంభించాడు. ఒకరోజు 'కాఫీ తాగుతారా?' అని ఫ్లాస్కు తీసుకొచ్చి ముందు పెట్టాడు. మరొకరోజు టిఫిన్ తెచ్చాడు. ఎవరితోనూ మాట్లాడని వ్యక్తి తనపట్ల తీసుకునే చొరవకి కాస్త ఆశ్చర్యం కలిగినా, అది తెలియనివ్వలేదు సీత. ఒకరోజు మధ్యాహ్నం ఏదో టైపు చేస్తున్న సీత దగ్గరకి చాలా అందంగా మడిచిన చీటీ పంపించాడు. విప్పి చూసింది. "మీతో మాట్లాడాలని ఉంది" ఉదయం నుంచీ అదొక్కటే వ్రాసినట్టున్నాడు. తలెత్తగానే నవ్వాడు. విపరీతమైన కోపం వచ్చింది సీతకి. నలుగురూ కాఫీకి లేచేవరకూ ఊరుకుంది. అతనూ అర్థం చేసుకున్నట్టున్నాడు. నలుగురూ వెళ్ళిపోయేవరకూ కదలలేదు. అంతా వెళ్ళగానే చరున లేచి టేబులు ముందుకు వచ్చి నిలబడింది.

"ఏం మాట్లాడతారు?" అంది సూటిగా.

అతను దిమ్మెరపోయాడు. నోట మాట రాలేదు.

"మీరు చాలా మంచివారనుకున్నాను. ఎప్పుడూ ఇలాంటి కాగితాలు వ్రాయకండి."

అని వచ్చేసింది.

ఇది జరిగిన మరుసటి రోజు సాయంకాలమే మాధవరావు ఆఫీసుకి వచ్చినప్పుడు సీత జరిగిన విషయమంతా చెప్పింది. కాని అంతా విన్నాక కూడా అతను ఆశ్చర్యపడలేదు. కిమ్మనలేదు. "నాకంతా తెలుసునమ్మా" అన్నాడు.

ఆమె తెల్లబోయింది. "మీకెలా తెలుసు?"

"అతనే చెప్పాడు. జరిగిన విషయానికి బాధపడుతున్నాడు. ఏదో పొరపాటు జరిగిపోయింది. అంతా మరచిపో" అని సర్దేశాడు. కాని అసలు రహస్యం బయటపెట్టలేదు మాధవరావు. అసలు విషయం ఇది.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments